

ב遼 תשבו ירעה מיוחדת על ענייני ישיבה בסוכה

לשהות שם.
אולם מלחמת חביבות המצווה שנעשתה במסירת נפש, ברכנו לישיב בסוכה וacellular שם הרבה אנשים בזה יוצא זה נכנס, ואוכל כוית פטו בחשי, ומיראת העונש ושמחה הלב שזכהינו לקיים מצות סוכה.

סוכה מגינה ומצילה

בימים טרופיים של שידוד מערבות, כוחה של האמונה עליה לאין ערך. האמונה בהשגחה הפרטנית נסכה תליל תחיה ביוזדים שומרה תורה והמצוות והפicha את אישת גם באלו שהיו רוחקים מה' תורה. צלא דמה מינותה משכה אליה לא רק את אלה שהחרפו נפשם לממענה אלא גם את הרוחקים שמצאו בה משענת.

כפי שכבר אמרנו הקמת סוכה בינות לgewaterות ובמחנות העבודה, היו הפה בטוחה של חוקי השלטון הנאצי, כמו ל' קומבו יונדר ממנה ריח של תורה והיהדות - אותו ואת מקימי ודרשו הנאצים עד חרומה.

הקמת הסוכה عمדה אפוא במרקם הלבטים שהתקיימו בחדרי העבודה ובתחשיות החרושת. הדינונים התקיימו מבילים מזפנות ובחלשות שנשמעו רק לאזוניים יהודיות. הפחד שיטק ואיבן יזומות דבות עוד בטרם עלול על שולחן הדיונים, אולם גם אלו שבוספו של דבר הובאו לידיית הציבור עוררו חסיסה וחילוק דעתות קשים: האם בשעה כה קשה ומסוכנת יש לקיים מצות שעוללות להמיט סכתן כוות על הכלל, כפי שסבירו הרוחקים משירות התורה, או שוכות המצווה תניג ותצליל בעד מקימאה, כפי שטענו בלחת שומרה התורה שהעתיקו לקיים את המצוות, התמידות וכאלו השומן גרמן.

הדר עמוס לבטים ודילמות שכאה, אנו מוצאים בספר "בית אהרן" שם מספר הרב שלמה זלמן הראויץ ו"ל מזיכרונותיו באוטון השנים":

כל מקום נשאתי עמי נצורים על לוח לבבי; תפילין, שהה סדרי משנה בשני

כרכים קטנים וכן עט ונייר.

תלאות דבות עברתי, במקומות רבים, נידחים, מצחנים, שורציז שרים

ורמשים. התחבאת, אולם לעולם, לא עבר עלי יום אחד שלא שבעה דפיגמא

רש"ו ותוס'.

האגנאות הנטולות שהיתה ייחודה עם פרטיזנים יהודים שומרי מצות ומעט

חילוניים. יום אחד כאשר סוף העזתי יצאת ממקום מסתורי בבור

תחתיות, לשופך אוורץ צח בין עצי העיר, היה זה בחג הסוכות. בטוויל מצאתי

מקום קורת באמצע העיר.

לקחת' 'esisiyit' שהפרטיזנים נגנו מהגרמנים והתגלו לידיינו, והקמתי את דפנות הסוכה. אחר כך סיכתיה כהלה בענפי עצים שהיו לנו לרובה. החלוניים שבינו עשו בטענם שעילידי הסוכה מעמיד אני את כולם בסוכה. אולם לא הסכמתי לוותר. עמדתי על דעתך כי אדרבה, בוכות מצות הסוכה נוכה לשמריה.

ואכן הסוכה נשאה עמודת על תילה. לאחר מספר ימים, לפטע פתואם, קול וגליל הקלגים הארורים הגיעו לאזונינו. כל היהודי מיהרו להימלט למקום מסתורם. לא כן אנחנו שה'בונקר' שלנו אוורץ צח בין עצי העיר, היה זה בחג הסוכות. בטוויל מצאתי

גודלה. החלתתי אפוא שנשאר בתוך הסוכה ונשליך על ה' הבנו.

בצד לי פניתי אל ה' ואמרתי לו: אבא! אם רצונך שונתgalha על ידי הצוררים נהרג – הריני מוכן ומזומן לך. אולם מבקש אני שזה לא יתרחש כאן בסוכה.

כי מה גדול יהיה קידוש השם כשאכל לברש לאחמי שניצלת ממות בוכות מצות סוכה, ויראו האינים מאמניים ויוכחו גם הם כי שומר מצוה לא ידע דבר רע.

לא למשמעות – אמרתי – כי אם מעניך עשה שיתקדש שם ברבים.

אחר מכן אמרתי תהלים בדקות וגם הזכרתי את שמות הדורות שלפניו עד

הבעל שם טוב, מקובל אצלנו שהוא סגולה לשמריה.

והנה רואים אנו בו עניינו את הרושים מתקבבים אליו. פסיעותיהם

הגסות נשמעות קרובות יותר ויותר. מריטיות את הלב. הנה הם מגיעים.

אולם עוברים הם ליד הסוכה הלו ושוב שלוש פעמים ואינם רואים כלום...

כайлן הוכו בסנוררים. אנו מציים דרך חרכי הסוכה ורואים אותן מסתובבים ממש לידיינו. מבחינים היטב במידי הצבא שעלייהם אבל הם אינם רואים את הסוכה...

פתאום, הצביע אחד הרושים לעבר חברו, כאמור שבחין הוא שם באיזה

מקום מסתור ומיד הסתלקו ונעלמו מהמקום. נשמננו לרוחה בתודה לה' שהחיזיאנו

ממוות לחיים.

אחריו כן תמהו כל המסתוררים היכן שהיינו בזמן חיפוש הקלגים. בשומעם כי

היו בסוכה, תמהו כולם והוא בפה מלא שארידע לנו נס. אף האפיקורסים שבhem

הוו כי יד ה' עשתה זאת, והתقدس שמו יתרבר בקרוב עמו מאוד. ונתקיים בנו

הכתוב "כי יצפנני בסוכה ביום רעה". ■

שמרתי לי מהבוקר. נכנסת לסוכה ועשיתי קידוש והמזיא על הפת, וברכתי לישב בסוכה ושהחיהנו. ושמחת מארוד שזכה הש"ת לקיים מצות סוכה. וכCMDOMNI, שמיום יציאתי מבית עדר הים ההוא שנכנסתי לצל כנסי השכינה - לא הרגשת שמחה, רק אז.

אבל השמחה לא ארכה זמן רב. לא הספקתי לאכול את מאכלי הדל, והרשעים הנאצים השומרים אותנו החלו לירות בתחום המhana, כיוון שהיו הרבה אנשים שנתקבזו מסביב הסוכה. מיד סילקו הסוכה והבניאו את המיטה לתוך ה'בארך'. במשך ימי חג הסוכות הצלicho כמה מאייתנו לעשות סוכה במקום העבודה. ועשו סכך מפסולת תבואה או מנזרים קטנים או מחריות של דקל, וישבו ואכלו בסוכה.

ואמרו חכמיינו זיכרונם לברכה (ילקוט שמעוני). שמואל א' רמו ע"ח): מצוח לנדר בעת צרה. או נדרת נדר גדול, אם יעוזני ה' הנורא והגדול וויצוiani מתחת ידי הרשעים האזרדים, ויצילני מבור שאון ומישני הכהרים וויתן לי ביריאות וחיים מעונו גדול מן השמים – אדריש לו לילות ימים ואליה מן המקיים נרדמים לשבול ולעמל בעול תורה. ויאנוו בני ישראל מן העבודה וויצווקו ותעל שועטם אל האלקים מן העבודה ווישמעו אליהם את נאתם וג'.

מסירות נפש. סוכה בפולין

שמחה הלב

תחושת שמחה זו, שמחת ניצחון הרוח על מעنى הגוף והנפש, מתוארת גם בכתביו של הגה"ץ רבי יהושע משה אהרוןסון ז"ל ("על מירורות", עמ' 241), וכחם דבריו:

בשנת תש"ג עשינו באושוויץ-בונא במשירות נפש סוכה בגבול הס.ס. הינו סמוך לבית השומרים ומנגיגי הס.ס. עמדו שורת חבויות גבוזות ובוניהם

היה ריווח גדולCSI עסוק סוכת גודלה, והנחנו עליהם סכך כשר ואין מכיר בוה.

ובليل א' נכנסנו שם בחשי וקדשו ואכלנו צוית. והמקום אשר עמד שם סוכנתנו זו, הייתה מוקפת בחוטי ברזל והכינה לשם הייתה אסורה כי היה מהحسن תחת עונש מיתה. ומקום ספק היה אצלי אם לבוך לישב בסוכה' כיוון ששכנה